

Sygn. akt II OSK 177/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia NSA Robert Sawuła
Sędziowie	{ sędzia NSA Grzegorz Czerwiński /spr./
	{ sędzia del. WSA Paweł Groński
Protokolant	starszy inspektor sądowy Agnieszka Majewska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej Rady Gminy Udanin
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu
z dnia 10 listopada 2015 r. sygn. akt II SAWr 512/15
w sprawie ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Udanin
z dnia 25 września 2014 r. Nr XLVIII.215.2014
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru
obrębu Gościśław

1. prostuje zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce słów "Nr XLVIII.215.2014" wpisuje słowa "Nr XLVIII.210.2014" oraz w miejsce słów "I.KDW/w" wpisuje słowa "I.KDW/1",
2. uchyla zaskarżony wyrok w części w jakiej stwierdzono nieważność: paragrafu 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; paragrafu 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2,

- I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6; paragrafu 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; paragrafu 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b; paragrafu 30 pkt 2 lit. a; paragrafu 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c,
3. w pozostałej części skargę kasacyjną oddala,
 4. zasądza od Wojewody Dolnośląskiego na rzecz Rady Gminy Udanin kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Marcin Sikorski

starszy inspektor sądowy

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt II SAWr 512/15, po rozpoznaniu skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 r. nr XLVIII.210.2014 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Gościsław w pkt I. stwierdził nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 7 ust. 19, § 15 ust. 4, § 9 pkt 14 lit. a, § 14 pkt 2, § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie "napowietrznej i", § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie "napowietrznej i", § 24 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/w, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c, § 46 ust. 1 we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” zaskarżonej uchwały oraz orzekł o kosztach postępowania sądowego.

Powyższy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu zapadł w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na wskazaną powyżej uchwałę, zarzucając podjęcie:

- § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu polegającym na naruszeniu art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p., poprzez wprowadzenie możliwości dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego;
- § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1193 ze zm.);
- § 9 pkt 14 lit. a uchwały z istotnym naruszeniem art. 19 ust. 3, art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 4 upzp;

- § 14 pkt 2 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U.z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, dalej jako rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r.);
- § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” uchwały z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t. jedn. Dz. U. z 2013, poz. 1205 ze zm., dalej jako u.o.g.r.l.), poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszerogowanych do klas bonitacyjnych I-III;
- § 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także rysunku planu w zakresie tych terenów oraz § 21 pkt 4 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp oraz § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. poprzez brak określenia parametrów (szerokości) ww. dróg wewnętrznych;
- § 21 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także rysunku planu w zakresie tych terenów z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w zw. z § 4 pkt 9 lit. a i b r.M.I. w zw. z art. 4 ust. 3a ustawy o gospodarce nieruchomościami, art. 2 pkt 12 i 13 upzp, § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690 ze zm. dalej jako rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r.);
- § 29 pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r.;
- § 46 ust. 1 uchwały we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” z istotnym naruszeniem art. 28 u.p.z.p. w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 12 i art. 36 ust. 4 ustawy.

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru szczegółowo i wyczerpująco opisał powody, które przemawiały za stwierdzeniem nieważności ww. uchwały we wskazanym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Udanin wniosła o jej oddalenie w całości uznając, że zaskarżony plan został sporządzony w uwzględnieniem wszelkich zasad sporządzania planów miejscowych, a podniesione zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu powyższej skargi wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 512/15, na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., dalej jako P.p.s.a.), stwierdził nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 7 ust. 19, § 15 ust. 4, § 9 pkt 14 lit. a, § 14 pkt 2, § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 24 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/w, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c, § 46 ust. 1 we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” zaskarżonej uchwały.

W uzasadnieniu wyroku Sąd, po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych, generalnie podzielił zarzuty i argumentację skargi, za wyjątkiem kwestii odnoszących się do zgodności z prawem regulacji zawartej w § 7 ust. 1, § 29 pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit b, § 30 pkt 2 lit. a, § 33 pkt 2 lit. c i pkt 3 lit. a we fragmencie „c” i pkt 3 lit. c zaskarżonej uchwały.

Sąd uznał, że ma rację Wojewoda Dolnośląski podnosząc zarzut podjęcia § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1193 ze zm.). Rada Gminy Udanin w powołanych przepisach uregulowała konieczność zgłoszenia Szefostwu Służb Ruchu Lotniczego RP budowy elektrowni wiatrowej przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę oraz wskazała na obowiązywanie dla elektrowni wiatrowych jako przeszkód lotniczych o wysokości ponad 100 m przepisów odrębnych. Sąd

stwierdził, że skarżący precyzyjnie wskazał przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych regulujące kwestie zamieszczone w uchwale. Skoro, jak wynika z treści rozporządzenia, konkretny obowiązek (zgłaszanie przeszkód lotniczych) został już uregulowany przepisem prawa powszechnie obowiązującego to nie istnieją podstawy do powielania analogicznej regulacji w zapisach prawa miejscowego. Sąd podkreślił, że Rada Gminy Udanin nie posiadała kompetencji do dokonywania takowych uregulowań. Sąd za trafny uznał zarzut odnoszący się do § 15 ust. 4 uchwały, gdzie w sposób sprzeczny z treścią rozporządzenia dokonano modyfikacji obowiązujących przepisów regulacjami zaskarżonej uchwały. Wobec tego Sąd podzielił zarzut skargi istotnego naruszenia art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych.

Akceptując kolejny z zarzutów skargi Sąd zauważył, że z treści § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały wynika, iż ustalając strefy ochronne wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych Rada Gminy dopuściła możliwość zmiany położenia tych stref w przypadku zmiany przebiegu samych linii. Sąd przywołał stanowisko Wojewody Dolnośląskiego w tym zakresie i stwierdził, że analiza zapisów uchwały w tym względzie oraz stanowiska prezentowanego przez pełnomocnika gminy w odpowiedzi na skargę prowadzi do przyjęcia, że intencją gminnego prawodawcy było dopuszczenie możliwości swobodnego kształtowania przebiegu napowietrznych linii wysokiego napięcia ograniczając prawo własności nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem, ponieważ lokalizacja korytarzy, na których obowiązuje zakaz lokalizacji obiektów przeznaczonych na pobyt stały ludzi oraz wprowadzania zadrzewień nie jest możliwa. Konieczność takiego przesunięcia strefy ochronnej niewątpliwie może być podyktowana uwzględnieniem warunków ekonomicznych czy nowych technologii. Sąd wskazał, że jakkolwiek sam zamysł był słuszny, to jednak niewątpliwie została stworzona możliwość przesunięcia strefy ochronnej w warunkach innych niż przewidziane w planie, który zagadnienia związane z zasadami ochrony środowiska i przyrody winien rozstrzygać jednoznacznie i czytelnie, bez pozostawiania możliwości niejako „następczego” ich regulowania. Sąd zgodził się ze skarżącym, że plan miejscowy powinien precyzyjnie i jasno regulować przebieg strefy ochronnej wzdłuż linii energetycznej. Tymczasem przepis uchwały w zakwestionowanym brzmieniu stanowi niewątpliwie przykład

regulacji ograniczającej sposób użytkowania nieruchomości, przez którą przebiega linia energetyczna, jednocześnie dopuszcza „zmianę położenia tej strefy”, przy czym nie wskazuje trybu i sposobu dokonania owej zmiany. W ocenie Sądu regulacja taka w sposób istotny naruszała zasady sporządzania planu miejscowego, bowiem nie jest dopuszczalne, na gruncie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p., przeniesienie kompetencji do uregulowania przebiegu linii energetycznej i strefy ochronnej na inny organ niż rada gminy uchwalająca plan miejscowy. Z tych powodów Sad stwierdził nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a zaskarżonej uchwały.

Mając na uwadze § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały według którego „Ustala się zakaz tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów za wyjątkiem: (...) 2) użytkowania rolnego lub sadowniczego”, Sąd stwierdził, że ustalenie to narusza w sposób istotny przepis art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Zgodnie z pierwszym z przywołanych przepisów w planie miejscowym należy obowiązkowo określić sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Stosownie natomiast do treści § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. Sąd zaznaczył, że w ustaleniach miejscowego planu dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego – wbrew przywołanym przepisom ustawy i rozporządzenia – nie określono terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania. W związku z tym konieczne stało się stwierdzenie nieważności § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały.

Podobnie, jako naruszającą prawo Sąd ocenił regulację uchwały zawartą w § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” w zakresie terenów oznaczonych symbolami I.R/1–I.R/4 (tereny rolnicze), gdzie dopuszczono m.in. prowadzenie sieci napowietrznej infrastruktury technicznej. Sąd mając na uwadze regulacje ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych zauważył, że z art. 7 ust. 1 i ust. 2 u.o.g.r.l. wynika, że przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W niniejszej sprawie na terenach

oznaczonych odpowiednio symbolami II.R/1–I.R/13 oraz II.R/1-II.R/3 (tereny rolnicze), wskazano jako jedno z przeznaczeń – sieci napowietrznej infrastruktury technicznej. Sąd uznał, że dopuszczenie realizacji na gruntach rolniczych urządzeń infrastruktury technicznej jest równoznaczne z dopuszczeniem innego niż rolniczy sposobu użytkowania gruntów rolniczych. Stwarza to tym samym możliwość wykorzystywania gruntów rolnych w sposób nierolniczy bez zachowania wymogów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Aby dopuścić w planie możliwość innego niż rolnicze wykorzystanie terenu w myśl art. 17 pkt 6 u.p.z.p., po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego, wójt, burmistrz lub prezydent miasta winien wystąpić o wydanie zgody w zakresie zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze. Sąd podkreślił, że z materiałów planistycznych wynika, że na terenach II.R/1–I.R/13 oraz II.R/1-II.R/3 znajdują się obszary użytków rolnych klasy bonitacyjnej I-III, a Gmina Udanin nie uzyskała zgody właściwego organu na ich nierolnicze wykorzystanie, tj. pod budowę napowietrznych sieci infrastruktury technicznej. W dokumentacji planistycznej znajduje się wprawdzie decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (GZ.tr.057-602-17/13) z dnia 18 grudnia 2013 r., jednakże zgoda na przeznaczenie terenów rolnych na cele nierolnicze dotyczy innych terenów rolnych.

Brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszeregowanych w klasach I-III, należy traktować jako istotne uchybienia procedury planistycznej. Tym samym Sąd uznał za uzasadniony wniosek o stwierdzenie nieważności § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie "napowietrznej i" oraz § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” w stosunku do ww. terenów skarżonej uchwały.

Sąd uwzględnił także zarzuty skargi dotyczące zapisów § 29 pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c uchwały jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Sąd zwrócił uwagę, że w kwestionowanych przepisach Rada Gminy Udanin uregulowała kwestie związane z dopuszczeniem zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenach: zabudowy usługowej i rzemiosła (§ 29 uchwały), usług publicznych (§ 30 uchwały), usług sportu i rekreacji (§ 32 uchwały) w ramach przeznaczenia uzupełniającego dla terenów II.U/1, II.UP/1, II.UP/2, II.US/1. Dla tych terenów dopuszczono jako uzupełniającą funkcję zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa, jednak nie

wskazano w uchwale ilości miejsc parkingowych względem wszystkich przeznaczeń terenów przewidzianych w planie. W § 12 ust. 6 uchwały Rada Gminy Udanin określiła liczbę miejsc parkingowych dotyczącą stanowisk postojowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Brak jest natomiast określenia ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej dopuszczonej na terenach zabudowy usługowej i rzemiosła (§ 29 uchwały), zabudowy mieszkaniowej dopuszczonej na terenach usług publicznych (§ 30 uchwały) oraz mieszkalnictwa na terenach usług sportu i rekreacji (§ 32 uchwały). Sąd przyjął, że skoro dla danego terenu w planie miejscowym przeznaczono różne funkcje, to wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. obowiązek określenia minimalnej liczby miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów winien odnosić się do każdej z przewidzianych funkcji. Wyjątku w tym względzie nie doznaje również konieczność wskazania liczby miejsc parkingowych jako obligatoryjnego elementu zarówno funkcji podstawowej, jak i funkcji uzupełniającej. Skoro z zapisów planu wynika dopuszczenie konkretnej funkcji czy przeznaczenia terenu, następstwem tego faktu jest konieczność właściwego zastosowania wskaźników infrastruktury technicznej. Należało określić ilość miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach o przeznaczeniu usługowym, dla których w ramach przeznaczenia uzupełniającego przewidziano również przeznaczenie zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa.

Odnosząc się do treści § 46 ust. 1 zaskarżonej uchwały dotyczącego ustalenia stawki procentowej opłaty planistycznej Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 u.p.z.p. w miejscowym planie określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 4 ustawy, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości.

Zdaniem Sądu, katalog podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłaty został przez ustawodawcę sprecyzowany w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. i obejmuje zarówno właścicieli, jak i użytkowników wieczystych zbywanej nieruchomości. Zatem ustalenia planu miejscowego modyfikujące art. 36 ust. 4 u.p.z.p. w ten sposób, że ograniczają krąg osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 ustawy,

stanowią przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszają zasady sporządzania planu miejscowego. Z tych względów Sąd stwierdził nieważność § 46 ust. 1 uchwały we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości”, aby przepis ten dotyczył wszystkich podmiotów wymienionych w art. 36 ust. 4 u.p.z.p.

Za słuszny uznano zarzut naruszenia § 9 pkt 14 lit. a uchwały, dotyczący ustalenia zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury w części dotyczącej uzyskania obowiązku prowadzenia wszelkich prac za pozwoleniem na prace archeologiczne i wykopaliskowe. Sąd podzielił stanowisko organu nadzoru, że rada gminy nie posiada ustawowych kompetencji do nakładania na organ ochrony konserwatorskiej ani też na przyszłych inwestorów jakichkolwiek zadań i obowiązków w drodze aktów prawa miejscowego. Zadania określone w zakwestionowanym fragmencie m.p.z.p. zostały bowiem określone wprost w art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Rada posiada jedynie kompetencję do ustalania strefy ochrony konserwatorskiej (art. 19 ust. 3 tej ustawy).

Sąd odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. poprzez zapisy § 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenu I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5 i I.KDW/6 oraz rysunku planu w tym zakresie a także § 21 ust. 4 w odniesieniu do ww. terenów, jako regulacji bezpośrednio powiązanych, wskazał, że wobec treści przywołanych normatywów przyjąć należy, że obowiązek określenia zasad budowy systemu komunikacji, w tym określenie układu komunikacyjnego wraz z jego parametrami, obejmuje cały układ komunikacyjny określony w ustawie zagospodarowania przestrzennego, czyli zarówno drogi publiczne w rozumieniu z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych jak i drogi wewnętrzne.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest prawem miejscowym i jak każdy akt prawny musi spełniać podstawowe wymagania dobrej legislacji. W § 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. wyraźnie mowa jest o wymogach dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. Z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. jednoznacznie wynika wymóg określenia parametrów drogi w części tekstowej planu. W ocenie Sądu nie zwalnia z tego obowiązku określenie tych parametrów jedynie na rysunku planu. Ponadto rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy

prawnej związanych z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest „opisany” w tekście planu (zob. Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz pod red. Z. Niewiadomskiego, 2013, Legalis). Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jak sama nazwa wskazuje, jest aktem planowania. Sąd uznał, że w badanej sprawie parametry takie nie zostały zamieszczone nawet na rysunku planu (skala mapy w jakiej przyjęto plan miejscowy nie jest parametrem drogi).

Przechodząc do zarzutu dotyczącego § 21 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także rysunku planu w zakresie tych terenów Sąd zauważył, że plan miejscowy stanowi kompletne uregulowanie dla danego obszaru planistycznego. Działanie organu nadzoru lub wyrok sądu niejednokrotnie powodują eliminację konkretnych zapisów planu z powodu ich niezgodności z prawem. Zasadnie w ocenie Sądu, Wojewoda Dolnośląski zakwestionował zapisy planu w tym również załącznik graficzny związane z drogami wewnętrznymi. Sąd zaznaczył, że skoro doszło mocą niniejszego wyroku do stwierdzenia nieważności przedmiotowych zapisów, konsekwencją będzie konieczność eliminacji zapisów związanych z terenami o przeznaczeniu podstawowym oznaczonym jako tereny elektrowni wiatrowych. Słusznie Wojewoda Dolnośląski zauważa, iż tereny te zostaną pozbawione obsługi komunikacyjnej, co z kolei powoduje kolizję z zapisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Sąd nie zgodził się z argumentacją Rady Gminy Udanin zamieszczoną w odpowiedzi na skargę, że działki jako całość (w tym wypadku działki rolne), na których w niewielkiej części, planuje się lokalizację elektrowni wiatrowych posiadają dostęp do drogi publicznej. Podobnie, zdaniem Sądu, nie znajduje uzasadnienia teza jakoby elektrownie wiatrowe nie potrzebowały dostępu do drogi publicznej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła Rada Gminy Udanin zaskarżając go w całości.

Wskazując na naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 P.p.s.a.) podniesiono zarzut naruszenia:

1. art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2012, poz. 647 ze zm.; „u.p.z.p.”) poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, a to:
 - brak rozważenia oraz wyjaśnienia, na jakiej podstawie WSA przyjął, że rzekome pozbawienie obsługi komunikacyjnej terenów przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin, przyjętym uchwałą Nr XLVIII/210/2014 Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 roku („Plan” lub „Zaskarżona Uchwała”); pod elektrownie wiatrowe (tj. terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8 oraz I.EW/9) spowoduje kolizje z zapisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie”, w szczególności zaś brak wskazania podstaw prawnych dla takiego stanowiska;
 - brak wyjaśnienia, dlaczego w ocenie WSA elektrownie wiatrowe, jako urządzenia infrastruktury technicznej wymagają dostępu do drogi publicznej;
 - brak wyjaśnienia na jakiej podstawie stwierdził, że działki gruntu, na których zlokalizowane mają być elektrownie wiatrowe (oznaczone na rysunku Planu symbolami I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8 oraz I.EW/9) nie mają dostępu do drogi publicznej, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem z powodu braków uzasadnienia zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie w nim zawarte uchyla się spod kontroli kasacyjnej;

2. art. 147 § 1 w zw. z art. 151 P.p.s.a. oraz art. 141 § 4 P.p.s.a., a także art. 134 § 1 P.p.s.a. poprzez brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz brak wyjaśnienia dlaczego WSA nie wziął pod uwagę okoliczności, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin, przyjęty uchwałą Nr XLII/130/06 Rady Gminy Udanin z dnia 11 kwietnia 2006 roku („Plan z 2006 roku”) zawierał wskazania dróg dojazdowych dla planowanych elektrowni wiatrowych, które w razie stwierdzenia nieważności § 26 Planu powinny znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie;
3. art. 147 § 1 w zw. z art. 151 P.p.s.a. oraz art. 141 § 4 P.p.s.a., a także art. 134 § 1 P.p.s.a. poprzez brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz błędne przyjęcie, jakoby działki gruntu, na których zlokalizowane mają być elektrownie wiatrowe (oznaczone na rysunku Planu symbolami I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8 oraz I.EW/9) nie mają dostępu do drogi publicznej.

Dalej Rada na podstawie art. 174 pkt 1 P.p.s.a. wskazała na naruszenie następujących przepisów prawa materialnego:

1. art. 15 ust. 2 pkt 10 i art. 2 pkt 12 i 13 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. a i b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2003, nr 164, poz. 1587; „rozporządzenie w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP”) w zw. z art. 4 ust. 3a ustawy 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 1997r. Nr 115, poz. 741; „u.g.n.”) w zw. z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j.: Dz. U. 2015, poz. 1422; „rozporządzenie w sprawie warunków technicznych”) w zw. z art. 28 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię (a w rezultacie niewłaściwe zastosowanie) polegającą na przyjęciu, że rzekome pozbawienie terenów przeznaczonych w Planie pod elektrownie wiatrowe (tj. terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8 oraz I.EW/9) obsługi komunikacyjnej spowoduje kolizje z napisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie co z kolei powinno skutkować stwierdzeniem nieważności § 21 Planu w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/1 oraz I.EW/2, podczas gdy prawidłowa wykładania ww. przepisów prowadzi do wniosku, że w kontekście aktów planistycznych elektrownie wiatrowe, jako urządzenia infrastruktury technicznej, nie muszą posiadać dostępu do drogi publicznej, a zatem nie doszło do naruszenia zasad sporządzania Planu w powyższym zakresie;

2. art. 15 ust. 2 w zw. z art. 2 pkt 12 w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że dostęp do drogi publicznej powinien zostać zapewniony do konkretnych obiektów posadowionych na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy ww. przepisy u.p.z.p. mówią o dostępie do drogi publicznej „terenu”, a nie „obiekту” posadowionego na tym terenie;
3. art. 15 ust.2 pkt 9 i 10 u.p.z.p. w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że w § 8 ust. 5 pkt 2 lit a Planu wprowadzono możliwość dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w Planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego;
4. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ dopuścił się przekroczenia upoważnienia ustawowego do regulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemu komunikacji i infrastruktury technicznej, poprzez brak określenia w § 24 oraz § 21 pkt 4 Planu parametrów (szerokości) dróg wewnętrznych dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5 oraz I.KDW/6;

5. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 29 pkt 2 lit a i pkt 3 lit b, § 30 pkt 2 lit a § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej;
6. art. 17 pkt 6 lit. c, u.p.z.p. w zw. z art. 7 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 1995 r. Nr 16 poz. 78; „u.o.g.r.l.”) w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 19 pkt 2 lit. b oraz § 37 pkt 2 lit. b Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszeregowanych w klasach I-III;
7. art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. 1990, nr 16 poz. 95; „u.g.n.”) poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 14 pkt 2 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego oraz, że było to istotne naruszenie;
8. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 roku w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1193) w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, oraz że było to istotne naruszenie;

9. art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w zw. z art. 19 ust. 3 oraz art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568) poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 9 pkt 14 lit. a Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu;
10. art. 15 ust. 2 pkt 12 w zw. z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ przy uchwalaniu § 46 ust. 1 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez ograniczenie kręgu osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. oraz, że było to istotne naruszenie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty Rada Gminy Udanin wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpatrzenia. Ponadto zwrócono się o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej Rada Gminy Udanin dokonała rozwinięcia powyżej sformułowanych zarzutów wskazując argumentację na ich poparcie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty okazały się zasadne.

Na wstępie należy wskazać, że Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę tylko w granicach skargi kasacyjnej (art. 183 § 1 P.p.s.a.), z urzędu biorąc pod uwagę jedynie nieważność postępowania, co oznacza związanie przytoczonymi w skardze kasacyjnymi jej podstawami, określonymi w art. 174 P.p.s.a. Nadto, zgodnie z treścią art. 184 P.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny oddała skargę kasacyjną, jeżeli zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Zdaniem NSA, skarga kasacyjna Rady Gminy Udanin jest zasadna we wskazanym w sentencji wyroku zakresie, w którym NSA uchylił zaskarżony wyrok, natomiast w pozostałej części skargę kasacyjną należało oddalić, jako pozbawioną podstaw.

Na wstępie NSA zauważa, że z uwagi na dostrzeżoną oczywistą omyłkę pisarską w treści zaskarżonego wyroku należało dokonać jego sprostowania na zasadzie art. 156 § 1 P.p.s.a. Omyłka dotyczy błędnego określenia numeru zaskarżonej uchwały, który jak wynika z akt sprawy ma oznaczenie Nr XLVIII/210/2014, a nie jak zostało to wskazane w tym wyroku Nr XLVIII/215/2014.

W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli legalności przez Sąd jest uchwała Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 r. Nr XLVIII/210/2014 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Gościśław. Wojewoda Dolnośląski wniósł skargę na powyższą uchwałę domagając się stwierdzenia nieważności poszczególnych jej zapisów bowiem w jego ocenie wypełnione zostały przesłanki z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Zgodnie z tym przepisem, w brzmieniu obowiązującym w chwili podjęcia zaskarżonej uchwały, naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Naruszenie zasad sporządzenia planu ma miejsce, gdy uregulowania w nim zawarte są sprzeczne z przepisami zarówno z zakresu planowania przestrzennego jak i przepisami odrębnych ustaw, które mają wpływ na merytoryczną zawartość miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zasadniczo więc umieszczenie w planie regulacji sprzecznych z prawem lub brak uregulowań wymaganych przez prawo powoduje naruszenie zasad sporządzania planu i jest podstawą do stwierdzenia jego nieważności w określonym zakresie. Kolejną przesłanką z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. jest istotne naruszenie trybu sporządzania planu. W tym przypadku chodzi o naruszenie przepisów, które regulują procedurę uchwalania planu miejscowego zasadniczo określoną w art. 17 u.p.z.p. Podkreślić należy, że naruszenie procedury musi mieć charakter istotny tzn. niepodjęcie przewidzianej przepisami czynności czyni wadliwym uchwalony w ten sposób plan. Kolejną przesłanką stwierdzenia nieważności planu jest naruszenie właściwości organów w zakresie uchwalania planu, co sprowadza się do tego, że organ niedopełnia lub wykracza poza swoje kompetencje odnośnie do nadanych mu prawem uprawnień w zakresie kształtowania postanowień planistycznych.

Zawartość merytoryczną planu zasadniczo określa art. 15 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi, że Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium

oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. W ust. 2 tego przepisu wskazane zostały elementy, które należy zamieścić w planie obowiązkowo, natomiast w ust. 3 wymieniono elementy fakultatywne, które należy umieścić w planie miejscowym zależnie od potrzeb tj. w zależności od okoliczności, które występują na danym obszarze objętym planem lub zamierzeń, które przewiduje plan.

Uszczegółowienie norm zawartych w art. 15 u.p.z.p. znajduje się w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz.1587), w szczególności w § 4 określono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego.

Przechodząc do oceny zarzutów skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 u.p.z.p. poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia jest co prawda zasadny ale nie może stanowić podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej. Wskazane uchybienie uzasadnienia wyroku odnośnie do braku wskazania podstaw faktycznych i prawnych dla zajętego przez Sąd stanowiska w zakresie konieczności uchylecia § 21 zaskarżonej uchwały nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy. Oczywiście pożądanym jest by Sąd przedstawił uzasadnienie faktyczne i prawne dla zajętego stanowiska co umożliwiłoby jego kontrolę instancyjną ale nie uczynienie tego w okolicznościach niniejszej sprawy nie miało istotnego wpływu na wynik sprawy. Bez poznania motywów zajętego przez Sąd stanowiska możliwa jest ocena czy było ono w okolicznościach sprawy zasadne. Tym samym zarzut powyższy nie mógł stać się podstawą uwzględnienia skargi na zasadzie art. 174 pkt 2 P.p.s.a.

NSA dokonując kontroli zaskarżonego wyroku stwierdza, że niezasadnym było stwierdzenie nieważności § 24 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów i w tym zakresie należało uchylić zaskarżony wyrok.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym obowiązkowo należy umieścić postanowienia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W myśl § 4 pkt 9 lit. a

rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu ustalenia w ramach wskazanych zasad powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W § 24 pkt 3 zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/1 - I.KDW/9 ustalono warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenu określając szerokość drogi w liniach rozgraniczających zgodnie z rysunkiem planu. Błędnie zatem przyjął Sąd, że zaniechano określenia szerokości dróg wewnętrznych. Skoro rysunek planu jest uszczegółowieniem zapisów części tekstowej planu, sporządzonym w określonej skali i ustawa dopuszcza odesłania do jego zapisów dla wyjaśnienia części tekstowej, to na podstawie rysunku planu dopuszczalne jest określenie parametrów dróg wewnętrznych, jak uczyniono to w niniejszym planie. Znaczące jest to, że Wojewoda sam zwrócił uwagę, że określenie parametru szerokości dróg wewnętrznych jest możliwe w tekście planu tylko dla regularnego ich przebiegu. Z tego wynika, że nieregularny przebieg tych dróg uniemożliwia ustalenie ich szerokości poprzez zapis tekstu planu. Skoro w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny a tylko w nieznacznym zakresie można pokusić się o wyznaczenie ich szerokości poprzez zapis w tekście planu, to uzasadnionym był zabieg odczytania tego parametru wyłącznie z rysunku planu.

Nie jest zatem zasadny zarzut naruszenia zasad sporządzenia planu tj. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu bowiem w istocie szerokość dróg wewnętrznych została określona poprzez odesłanie do rysunku planu.

Wobec powyższego także stwierdzenie przez Sąd nieważności § 21 pkt 4 zaskarżonej uchwały było bezpodstawne. Skoro tereny elektrowni wiatrowych mają zapewniony dostęp do drogi publicznej z przyległych dróg wewnętrznych oznaczonych symbolem I.KDW/2 - I.KDW/9 to uchylanie zasad obsługi w zakresie komunikacji dla tych terenów było niecelowe.

Mając powyższe na uwadze NSA uznał za konieczne uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej stwierdzono nieważność § 21 pkt 4 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 a ponadto § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów.

Zdaniem NSA, należało uwzględnić także zarzut naruszenia przez Sąd art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Podzielić należy stanowisko Rady Gminy Udanin, że przy uchwalaniu § 29 pkt 2 lit a i pkt 3 lit b, § 30 pkt 2 lit a § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c planu miejscowego nie naruszono zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej.

Z treści ww. postanowień planu miejscowego wynika, że na terenie o przeznaczeniu podstawowym pod zabudowę usługową i rzemiosło oznaczonym symbolem II.U/1, dopuszczono jako przeznaczenie uzupełniające zabudowę mieszkaniową w postaci budynków mieszkaniowych wolnostojących, lokali mieszkalnych w budynkach przeznaczenia podstawowego (§ 29 pkt 2 lit a, i pkt 3 lit. b). Na terenie II.UP/1 i II.UP/2 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług publicznych przewidziano przeznaczenie uzupełniające zabudowa mieszkaniowa (§ 30 pkt 2 lit. a). Na terenie II US/1 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług sportu i rekreacji przewidziano przeznaczenie uzupełniające mieszkalnictwo dopuszczając zagospodarowanie poprzez lokale mieszkalne wyłącznie w ramach budynku przeznaczenia podstawowego lub uzupełniającego (§ 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c).

W § 12 ust. 6 planu Rada Gminy Udanin określiła liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Nie określono ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej w ramach przeznaczenia uzupełniającego na terenach II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II US/1. Zasadniczo należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. istnieje obowiązek określenia minimalnej ilości miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów w stosunku do każdej z przewidzianych funkcji. Nie ma znaczenia czy przeznaczenie terenu jest przeznaczeniem podstawowym czy uzupełniającym. Jednak zauważyć należy, że brak wskazania minimalnej ilości miejsc parkingowych dla przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa nie wyklucza możliwości ustalenia ilości miejsc parkingowych dla terenu zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa. Zauważyć należy, że wydając pozwolenie na budowę organy administracji architektoniczno-budowlanej muszą dokonać oceny zgodności projektu budowlanego z miejscowym planem obowiązującym na tym obszarze oraz ustalić

zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane).

W myśl § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (j.t. Dz. U. 2015 r. poz. 1422) Zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Liczbę i sposób urządzenia miejsc postojowych należy dostosować do wymagań ustalonych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby miejsc, z których korzystają osoby niepełnosprawne (ust. 2).

Jeśli zatem w planie miejscowym nie uregulowano w sposób jednoznaczny kwestii parkingów dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa dopuszczonego jako przeznaczenie uzupełniające na terenach II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II US/1 to z uwagi na przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową czy mieszkalnictwo należy takie miejsca przewidzieć dla stałych użytkowników (mieszkańców) i przebywających okresowo (gości) i osób niepełnosprawnych. Brak określenia liczby miejsc przypadających na stałych użytkowników czy użytkowników przebywających okresowo nie ma większego znaczenia skoro dla zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu muszą być one przewidziane. Nie wystąpi zatem sytuacja kiedy zaplanowany do budowy obiekt mieszkalny otrzyma pozwolenie na budowę jeśli projekt budowlany nie będzie przewidywał miejsc postojowych. Z istoty przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej w powiązaniu z przepisami technicznymi wynika, że miejsca parkingowe muszą zostać przewidziane inaczej projekt budowlany jest niezgodny z przepisami technicznymi i pozwolenie na budowę nie może zostać wydane zgodnie z prawem.

Tym samym brak jednoznacznego uregulowania liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenie II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II US/1 poprzez zapisy § 29 pkt 2 lit a, i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c nie ma wpływu na zgodność planu miejscowego z prawem albowiem uchybienie to może zostać wyeliminowane na etapie oceny projektu zagospodarowania terenu na potrzeby wydania pozwolenia na budowę. W tym stanie sprawy należało więc ocenić powyższy brak jako nieistotne naruszenie zasad

sporządzenia planu i odmówić stwierdzenia nieważności wskazanych wyżej przepisów. Sąd I instancji uwzględniając zarzut skargi w tym zakresie i stwierdzając nieważność planu w stosunku do tych zapisów naruszył art. 147 § 1 P.p.s.a. bowiem nie było podstaw do jego zastosowania. Mając to na uwadze NSA uchylił zaskarżony wyrok w zakresie § 29 pkt 2 lit a, i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej NSA stwierdza, że nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Analizując treść § 8 ust. 5 pkt 2 lit a zaskarżonego planu należy stwierdzić, że jego zapis dopuszczający dowolną zmianę położenia stref ochronnych w zależności od zmiany przebiegu napowietrznych linii elektroenergetycznych, gdzie stosownie do § 8 ust. 6 planu obowiązuje zakaz lokalizowania obiektów przeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz wprowadzania zadrzewień jest naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p. Plan miejscowy wprowadzając szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy w sposób bezpośredni modyfikuje prawo własności na terenach, na których owe szczególne zasady, ograniczenia i zakazy mają być stosowane. Kształtowanie nowych zasad wykonywania prawa własności jest dopuszczalne ale należy to robić tak by właściciel czy potencjalny inwestor nie miał wątpliwości co do obowiązujących na danym terenie zasad zagospodarowania i związanych z nimi ograniczeń. Oczywiście istniejące warunki ekonomiczne czy nowe rozwiązania technologiczne mogą uzasadniać zmianę przebiegu położenia napowietrznych linii elektroenergetycznych a taka będzie skutkować zmianą stref ochronnych. Należy mieć jednak na uwadze fakt, że zasady ochrony środowiska i przyrody plan powinien rozstrzygać jednoznacznie i czytelnie, niepozostawiając możliwości dla późniejszego ich regulowania. W planie należy jednoznacznie określić przebieg i warunki zmiany położenia stref ochronnych wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych. Analizowany zapis planu nie spełnia tego warunku. W planie nie określono wymogów i trybu dla zmiany położenia linii elektroenergetycznych pozostawiając dowolność w tym zakresie. Rada Gminy nie może w zakresie zmiany przebiegu stref ochronnych odwoływać się jedynie do przyczyny jej zmiany w postaci zmiany przebiegu linii. Plan musi wskazywać w jakim trybie i przy spełnieniu jakich wymagań taka zmiana przebiegu linii a z za nią zmiana stref ochronnych są uzasadnione. Wówczas właściciel czy potencjalny inwestor ze względu na jasne

zapisy w planie będzie musiał uwzględnić ewentualność zmiany stref ochronnych w określonych w planie okolicznościach. Rada Gminy wprowadzając dowolność zmiany stref ochronnych w § 8 ust. 5 pkt 2 lit a zaskarżonego planu w zależności od przebiegu napowietrznych linii elektroenergetycznych przekazała uprawnienie dla określania przebiegu tych stref podmiotom związanym z procesem inwestycyjnym a nie z planowaniem i zagospodarowaniem przestrzennym do czego tylko ona jest uprawniona. W tych okolicznościach za zasadne należało uznać stanowisko Sądu I instancji o naruszeniu zasad sporządzania planu i w konsekwencji stwierdzenie nieważności ww. regulacji za zasadne. Z tych powodów NSA oddalił zarzut skargi kasacyjnej w powyższym zakresie.

NSA nie podziela zarzutu skargi kasacyjnej jakoby nie doszło do naruszenia zasad sporządzenia planu poprzez zapis § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 planu. Sąd I instancji słusznie uznał, że Rada Gminy Udamin wprowadzając powyższe regulacje dopuściła się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

Z analizy treści § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1193 ze zm.) wynika, że ustawodawca nie określił obowiązku dokonania zgłoszenia przeszkody lotniczej, (w tym elektrowni wiatrowej) o wysokości 100 m i więcej Prezesowi Urzędu Lotnictwa Cywilnego i właściwemu organowi nadzoru nad lotnictwem wojskowym przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę. Mowa jest za to o konieczności dokonania zgłoszenia z co najmniej dwumiesięcznym wyprzedzeniem (§ 11) o przewidywanym terminie ukończenia budowy przeszkody lotniczej o wysokości do 100 m powyżej poziomu terenu (§ 10 ust. 2 pkt 8) oraz o przewidywanym terminie osiągnięcia wysokości 100 m powyżej poziomu terenu. Wobec tego wprowadzenie w § 7 ust. 19 planu obowiązku zgłoszenia elektrowni wiatrowej Szefostwu Służb Ruchu Lotniczego Sił Zbrojnych RP przed wydaniem pozwolenia na budowę nie miało podstawy prawnej. Rozporządzenie takiego obowiązku nie przewiduje. Skoro plan nie może być niezgodny z obowiązującym prawem to wprowadzenie powyższego zapisu prowadzącego się do przekroczenia kompetencji regulowania kwestii zgłaszania przeszkód lotniczych było naruszeniem prawa i należało stwierdzić jego nieważność.

Także poprzez zapis § 15 ust. 4 planu naruszono prawo bowiem dokonano modyfikacji obowiązujących przepisów regulacjami planu. W istocie bowiem cytowane rozporządzenie odnosi się do przeszkód lotniczych a nie do elektrowni wiatrowych.

NSA podziela także stanowisko Sądu I instancji, że nie było potrzeby powielania regulacji dotyczącej przeszkód lotniczych zawartych w przepisach obowiązującego prawa (rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1193 ze zm.) w planie miejscowym.

Biorąc powyższe pod uwagę zasadnym było stwierdzenie przez Sąd I instancji nieważności § 7 ust. 19 i § 15 ust. 4 planu, jako naruszających art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. i § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych. Tym samym zarzut skargi kasacyjnej w powyższym zakresie nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów. Stosownie do treści § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2003 r. Nr 164, poz. 1587) ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. W § 14 pkt 2 zaskarżonego planu ustalając zakaz tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów za wyjątkiem użytkowania rolnego lub sadowniczego nie wskazano jednak terminu tymczasowego użytkowania dla dopuszczonego wyjątkowo użytkowania rolnego i sadowniczego. Wobec powyższego słuszne jest stanowisko Sądu I instancji, że naruszono zasady sporządzania planu (art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. i § 4 pkt 10 ww. rozporządzenia) pomijając termin tymczasowego użytkowania. Dlatego też zarzut skargi kasacyjnej nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji odnośnie do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 12 u.p.z.p. zapisem § 46 ust. 1 zaskarżonego planu i stwierdzenie jego

nieważności. Z treści art. 36 ust. 4 u.p.z.p. wyraźnie wynika, że zobowiązaniem do uiszczenia opłaty ustalonej w planie miejscowym w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości w związku ze zbyciem nieruchomości, której wartość wzrosła w związku z uchwaleniem planu lub jego zmianą, jest właściciel lub użytkownik wieczysty zbywanej nieruchomości. Skoro ustawodawca w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. wskazał na właściciela lub użytkownika wieczystego, to określając podmioty zobowiązane do uiszczenia opłaty wyliczonej według stawki procentowej ustalonej w planie nie można wyłączyć użytkownika wieczystego. Niewątpliwie nastąpiło przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego z art. 15 ust. 2 pkt 12 u.p.z.p. Wskazany przez Sąd I instancji zakres uchylecia § 46 ust. 1 planu tj. we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” pozwoli na zastosowanie regulacji z art. 36 ust. 4 u.p.z.p. Zarzut skargi kasacyjnej wobec powyższego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1205 ze zm.) przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi wymaga przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III (ust. 2).

W § 19 pkt 2 lit b oraz § 37 pkt 2 lit. b zaskarżonego planu znajduje się zapis określający zasady, warunki i standardy kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu odpowiednio dla terenu II.R/1-I.R/13 oraz II.R/1-II.R/3 (tereny rolnicze) poprzez dopuszczenie prowadzenia sieci napowietrznej i podziemnej infrastruktury technicznej. Nie ulega zatem wątpliwości, że przeznaczenie w planie terenów rolnych o klasie użytków rolnych I-III na cele nierolnicze i nieleśne, za które należy uznać przeznaczenie pod budowę sieci napowietrznej infrastruktury technicznej, wymaga zgody Ministra Rolnictwa wyrażonej w trakcie procedury planistycznej (art. 17 pkt 6 lit c u.p.z.p.). Skoro jak wynika z akt planistycznych nie uzyskano zgody Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na przeznaczenie terenów rolnych oznaczonych symbolem II.R/1-I.R/13 oraz II.R/1-II.R/3 na przeznaczenie nierolne i nieleśne, to umieszczenie zapisów 19 pkt 2 lit b oraz § 37 pkt 2 lit. b planu jest istotnym naruszeniem procedury sporządzania planu.

Powyższe czyniło zasadnym stwierdzenie nieważności § 19 pkt 2 lit b oraz § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” przez Sąd I instancji. NSA podziela powyższe stanowisko i oddala zarzut skargi kasacyjnej w tym zakresie.

W ocenie NSA, słuszne jest stanowisko Sądu I instancji odnośnie do stwierdzenia nieważności § 9 pkt 14 lit. a zaskarżonego planu.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w planie obowiązkowo umieścić należy zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Rada Gminy Udanin w § 9 pkt 14 lit. a planu umieściła zapis o obowiązku prowadzenia wszelkich prac po uzyskaniu pozwolenia na prace archeologiczne i wykopaliskowe. Taki zapis wykracza poza kompetencje Rady Gminy bowiem nie może ona w ramach planu miejscowego nakładać na organy ochrony konserwatorskiej - zadań ani na przyszłych inwestorów - obowiązków, które nie mają uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Skoro w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 ze zm.) określa się w jakich przypadkach wydawane są pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków oraz ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego i jakiego zakresu prac dotyczą, to Rada Gminy nie może poprzez zapis w planie zmodyfikować postanowień ustawowych. W ramach kompetencji planistycznych przysługujących Radzie Gminy jest określenie stref ochrony konserwatorskiej stosownie do art. 19 ust. 3 ustawy o ochronie zabytków. Wobec powyższego należało stwierdzić nieważność § 9 pkt 14 lit. a planu albowiem zapis ten wykracza poza kompetencje Rady Gminy w formułowaniu postanowień z zakresu zagospodarowania przestrzennego.

Zdaniem NSA, wobec powyższych argumentów nie można uznać stanowiska skargi kasacyjnej jakoby wadliwości § 46 ust. 1, § 7 ust. 19, § 15 ust. 4, § 9 pkt 14 lit. a oraz § 14 pkt 2 zaskarżonego planu można było uznać za nieistotne i w związku z tym kwalifikujące się do orzeczenia o ich niezgodności z prawem na zasadzie art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Skoro powołane regulacje naruszały zasady sporządzania planu wskazane w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. i przepisy odpowiednich rozporządzeń, to nie sposób uznać by pozostawienie zakwestionowanych zapisów planu dało pogodzić się z obowiązującym prawem.

Mając powyższe na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 156 § 1 P.p.s.a. orzekł jak w pkt 1 sentencji. W oparciu o art. 185 § 1 P.p.s.a. NSA orzekł o uchyleniu wyroku w zakresie wskazanym w pkt 2 sentencji, a nadto

Sygn. akt II OSK 177/16

stosownie do art. 184 P.p.s.a. orzekł jak w pkt 2 sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 203 pkt 2 P.p.s.a. bowiem we wskazanej w pkt 2 sentencji uchylono zaskarżony wyrok. Na koszty te składają się koszty zastępstwa procesowego Rady Gminy Udanin poprzez ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną.

Na oryginale właściwo podpisu
Za zgodność z oryginałem

Marcin Sikorski
starszy inspektor sądowy

